

Chương 71

Mẫu Tử Đoàn Viên

hàng cao giọng gọi :

- Các vị thúc thúc ? Độc Cô Thanh Tùng ở đâu ? Tiểu diệt xin thỉnh an các vị ?

Huyết Bút Tú Tài nắm cánh tay chàng :

- À ? Tiểu Tử ? Khá lắm rồi đó ! Người siêu quần xuất chúng như vậy, đáng mừng cho người ?

Lão day qua Thần Phủ Khai Sơn, điểm một câu :

- Lão Cao ? Từ nay chiếc búa và cán bút của bọn ta trở thành vật vô dụng rồi ! Thần Phủ Khai Sơn bật cười ha hả :

- Lão Khưu còn nhắc đến búa và bút làm gì chứ ? Lão quên rằng từ lâu thiên hạ đã dùng búa của ta để bổ củi, dùng bút của lão gánh củi sao ? Võ lâm lục kỳ ngày nào hiển hách biết bao, giờ chỉ còn hai ta. Còn hai ta nhưng không một điểm kỳ nào.

Huyết Bút Tú Tài reo lên :

- Phải ! Phải ! Bọn ta đã thành phế vật từ lâu ? Võ lâm đã xóa tên bọn ta trong lịch sử rồi !

Thần Phủ Khai Sơn gật đầu :

- Phải đấy !

Cả hai, một thốt một đáp, nói to, cười lớn, xem thì vui vẻ vô cùng, song lòng họ đang quặn niềm chua xót.

Độc Cô Thanh Tùng nhận rõ điều đó, vội khuyên :

- Khưu thúc thúc ! Cao thúc thúc ! Ngu diệt thấy không có gì đáng cho nhị vị phải cảm khái quá độ như vậy ! Dù cho lão thủ lĩnh của giới ma đầu đã đền tội ác, song trên đời này còn biết bao nhiêu nỗi bất công cần san bằng, dân lành oằn oại rên siết

trong những cảnh bất công đó, hai vị nữ ngoảnh mặt làm ngơ mà tìm an nhàn dật lạc riêng mình sao ?

Rồi chàng day qua Hậu Vê Vô Danh Kiếm Khách :

- Thúc thúc ! Có lẽ thúc thúc đang lo nghĩ đến Ngươn Nhi ! Thúc thúc yên tâm, Ngươn đệ an toàn hơn lúc nào hết ngoài ra lại còn được Nga My lão nhân thu nhận làm đồ đệ. Tiền trình của Ngươn đệ sáng lạng huy hoàng là cái chắc, thúc thúc nên mừng cho Ngươn đệ.

Hậu Duệ Vô Danh Kiếm Khách sa lệ :

- Cha con tôi xuất ngoại với mục đích tầm di vật của tổ sư, không ngờ lại gặp hết cảnh nguy này đến cảnh hiểm khác. Nếu không nhờ tài trí của thiếu hiệp thì hôm nay cha con tôi đã ra ma rồi, tôi xin đa tạ thiếu hiệp và sẽ ghi nhớ ân trọng suốt đời. Tôi còn gia quyết tại Cửu Hoa Sơn, trong Vô Danh Kiếm Cốc, dù sao tôi cũng phải về quê quán xem sự thể ra sao. Tôi đi trước, còn Ngươn nhi, nó hãy còn nhỏ tuổi, trí óc còn non nớt, mọi việc xin nhờ thiếu hiệp hết lòng che chở chỉ giáo cho nó. Nếu khi nào thiếu hiệp thấy cần đến tôi, xin cho người đến Vô Danh Kiếm Cốc gọi ngay, tôi sẵn sàng tham gia vào mọi công cuộc hữu ích. Thôi tôi đi đây, nhờ thiếu hiệp cho Ngươn Nhi biết nhé !

Độc Cô Thanh từng biết lòng lão nóng nãy về quê quán thăm gia đình, không thể lưu lại lâu hơn, nên nghiêng mình đáp :

- Xin Vô Danh thúc thúc tùy tiện. Thanh Tùng này con nhiều việc phải lo, không thể tiễn đưa xa...

Hậu Duệ Vô Danh Kiếm Khách hướng về bọn Huyết Bút Tú Tài phát một vòng tay :

- Các vị nhân huynh ở lại, phù trợ Võ Lâm tôn tương lai ! Đệ xin vô phép đi trước !

Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn cười lớn :

- Vô Danh huynh thượng lộ bình an. Ngày nào võ lâm Kim Đỉnh xuất hiện, cảm phiền Vô Danh cũng xuất cốc để mừng cho Độc Cô Thanh Tùng thành công.

Hậu Duệ Vô Danh Kiếm Khách cúi đầu chào Kim Xoa Giáo Chủ và mọi người một lượt :

- Hẹn gặp lại sau !

Mọi người nhìn theo bóng Hậu Duệ Vô Danh Kiếm Khách đến khi khuất hẳn trên dặm đường xa, mới nghĩ đến thực tại.

Bỗng từ trong Áo Nữ Cốc có tiếng cười thê thảm vang lên, rồi một bóng đen bay vút ra.

Tiếp theo đó, một tiếng quá to như sấm vang lên :

- Lão yêu phụ ! Đền mạng ca ca ta ?

Ba bóng người khác bay vút ra bám sát bóng trước.

Bóng trước dĩ nhiên là Vạn Cực Áo Nữ, ba bóng sau là Địa Tướng, Công chúa và Lục Kỳ Lệnh Chủ.

Cả ba đồng một loạt mỗi người đánh ra một chưởng, tất cả niềm phần hận, chưởng phong cuốn đi như bão đùa, có khí thế bạt núi. Họ nhất định phải giết cho được Vạn Cực Áo Nữ.

Vạn Cực Áo Nữ thoát ra khỏi động rồi, nhún chân nhảy vọt lên không, cao hơn ba trượng, nghiêng mình moat chút, đáp xuống. Vừa chấm đất, lại vọt đi, mỗi cái vọt vượt hơn hai mươi trượng đường.

Thuật khinh công của bà quả đạt đến mức độ cao tột. Nếu không phải là ba người đó quyết không thể theo kịp.

Áo Nữ hướng lên đỉnh Cửu Nghi Sơn, cố trở thuật khinh công, nhìn thẳng tới mà chạy, không cần quay đầu nhìn lại xem kẻ đuổi theo đến gần hay còn xa.

Địa Tướng sôi giận, hét lên một tiếng to, gia tăng tốc lực lao mình như tên bắn.

Lục Vũ Lệnh Chủ thoáng thấy bọn người vây quần nơi chân núi, vội gọi to :

- Các người quên đi cái hận tù đầy rồi sao ? Chính lúc này là lúc phải nỗ lực vây bắt yêu nữ trả hận, mà các người an nhiên được như thế à ?

Huyết Bút Tú Tài liếc mắt sang Thần Phủ Khai Sơn cười ha hả :

- Mình nên làm một cái gì để đỡ mất mặt chứ ?

Thần Phủ Khai Sơn cười lớn :

- Tự nhiên ! Tự nhiên ! nào ta vào cuộc là vừa !

Cả hai phóng mình chạy đi liền.

Từ lúc có mặt đến giờ Liệt Mã Cuồng Sanh không hề mở miệng thốt một lời hoặc cười một tiếng.

Đến lúc đó lão mới nhìn Độc Cô Thanh Tùng, khẽ gọi :

- Thanh Tùng ! Yêu nữ bày mưu độc gây cái chết cho Thiên Tướng, người là đồ đệ của Địa Tướng, lẽ ra phải trợ giúp Địa Tướng một tay, tại sao lại hoành tay đứng nhìn như kẻ bàng quang ? Nếu yêu nữ chạy thoát đi rồi, Địa Tướng sẽ trách cứ người, mà yêu nữ còn sống ngày nào, là còn hậu hoạn cho võ lâm ngày ấy.

Độc Cô Thanh Tùng xúc động tâm tình, rơ lệ.

Liệt Mã Cuồng Sanh kinh dị :

- Tại sao người bi lụy ?

Độc Cô Thanh Tùng nghẹn ngào :

- Đại Thúc ơi ! Nói làm sao hết nỗi thương tâm trong một vài lời ngắn ngủi ?

Địa Tướng không còn nhận tiểu diệt là đồ đệ từ lâu ! Chẳng những hôm nay, người không cho tiểu diệt can thiệp vào việc của người, mà còn chờ đợi tiểu diệt đến Thỉ Tín Phong trong Huỳnh Sơn, dứt khoát một trường hợp...

Liệt Mã Cuồng Sanh thoáng biến sắc :

- Có sự thể như vậy à ? Do nguyên nhân nào lão ấy phụ nhận tình sư môn

Người hãy bình tĩnh nói cho ta nghe. Người là một tên đồ đệ bị chối hủ, hay là một tên đồ đệ phản nghịch ?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Khổ lắm đại thúc ạ ! Cũng có thể là cả hai, mà cũng không phải là gì cả !

Liệt Mã Cuồng Sanh trở mặt :

- Ta không hiểu gì cả ! Thanh Tùng ! Người nên giải thích rõ hơn cho ta hiểu !

Kim Xoa Giáo Chủ lo ngại cho con trai lâm vào cảnh khó xử bà cũng nóng lòng nghe sự thể như thế nào, giục chàng :

- Nói mau đi, Thanh Tùng con ! Cho Mẹ biết với !

Độc Cô Thanh Tùng lau lệ, thở dài ;

- Tất cả mọi hậu quả đều do một sự tình cờ. Trong một lúc vô tâm ngu diệt luyện được môn công Huyết Ảnh Hoá Hình một môn công chí tà. Sư phụ ngu diệt cho rằng luyện môn công đó thì không tránh khỏi nhiễm tánh bạo tàn, sát hại sanh linh, chẳng những thế lại còn trở nên kẻ thù chung cho thiên hạ võ lâm. Phàm luyện được môn công đó, là nghiễm nhiên trở thành vô địch, một tay vô địch khát máu, không còn phương pháp gì chế phục nổi. Người hổ thẹn vì có một môn đồ luyện tập tà công nên hiệp cùng Hoa Sơn và Thái Sơn Nhị vị lão nhân, lại có cả Công Chúa là truyền nhân của Thần Phong Đại Đế, ngươn phối của Thiên Tướng, bức bách ngu diệt vào tử cảnh, ngu diệt vì việc cứu mẹ và các vị thúc bá, nên ước hẹn với các vị ấy, mười hôm sau, đến Thỉ Tín Phong cho các vị ấy xử tội. Nay mọi việc đã xong rồi, ngu diệt phải đến gặp các vị ấy...

Liệt Mã Cuồng Sanh và Kim Xoa Giáo Chủ cùng kêu lên :

- À ra thế !

Độc Cô Thanh Tùng tiếp :

- Lúc đầu, nếu không có Nga My lão nhân xuất đầu lộ diện đảm bảo cho ngu diệt, thì rất có thể ngu diệt đã nằm sâu dưới lòng đất lạnh từ lâu rồi.

Chàng trầm buồn hỏi :

- Đại thúc suy nghĩ xem, ngu diệt phải làm như thế nào ?

Liệt Mã Cuồng Sanh Độc Cô Tử Kỳ trầm ngâm một lúc lâu đoạn thốt :

- Hiện tại, ta không thể có một chủ ý rõ rệt, trong khi chờ đợi sự kết thúc tình hình, mình phải từ từ giải toả sự bất mãn của Địa Tướng và Công Chúa, xét ra người hành động rất hợp tình hợp lý, người cứu mạng bao nhiêu người, người trừ hại cho võ lâm cái kiếp vận giang hồ nếu không có người tận diệt bọn ma đầu sẽ còn thê thảm đến đâu nữa ? Người có công nhiều, mà thì tội có gì đáng tội ? Giết một kẻ đại ác, đáng giết lại là một cái tội sao ? Dù người có luyện Hoá Huyết Công đi nữa người cũng không đến nỗi mất hẳn bản tính như các vị đó tưởng. Ta nghĩ, chắc không đến nỗi nào đâu.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Ngu diệt cũng nghĩ như vậy.

Chàng vụt hỏi :

- Đại thúc có thể đến Thi tiêu Phong với ngu điệt không ?

Liệt Mã Cuồng Đanh gật đầu :

- Chẳng những một mình ta, đến cả Khưu thúc thúc và Cao thúc thúc cũng theo luôn.

Kim Xoa Giáo Chủ mỉm cười ;

- Thanh Tùng con ! Mẹ cũng đi với con !

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Không được đâu Mẹ ! Ngoại công đang trông chờ mẹ tại Quỷ Phủ Biệt Cung đấy ! Mẹ nên đến đó ngay, cho người được yên lòng. Dì Xích Diệp và Dì Lục Vũ cũng đến đó luôn. Vả lại...

Độc Cô Thanh Tùng dừng lại một chút, thấp giọng tiếp :

- Chiếc Võ Lâm Kim Đảnh hiện cũng ở tại đó, do Ngoại công gìn giữ. Đến Thi Tiêu Phong, xong công việc rồi, con về Quỷ Phủ ngay.

Chàng điểm một nụ cười :

- Nga My Lão Nhân muốn con phải tiếp nhận ngôi vị Võ Lâm Thánh Tôn...

Mọi người đều sáng mắt lên, tất cả cùng ọ lên một tiếng :

- Thật sự như vậy à ?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu chính sắc thốt :

- Ngu điệt đăng quang tự vị rồi, sẽ báỉ Ngoại công, Khưu thúc thúc, Cao thúc thúc, Vô Danh Hậu Duệ thúc thúc, Mẹ và hai Dì làm Trưởng Lão, kiêm nhiệm chức vụ Hộ Đảnh không rõ các vị bằng lòng chẳng ?

Kim Xoa Giáo Chủ đáp nhanh :

- Con lo sợ họ không chấp nhận, chứ vì công đạo, chánh nghĩa mà ra sức có ai từ chối đâu ?

Liệt Mã Cuồng Đanh bật cười ha hả :

- Thanh Tùng ! Người nên chữa ta ra !

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ :

- Đại thúc không hài long ?

Liệt Mã Cuồng Sanh lắc đầu :

- Ta không phải không bằng lòng. Ta có chủ trương của ta ?

Kim Xoa Giáo Chủ nhìn Liệt Mã Cuồng Sanh một thoáng, bà điểm một nụ cười, hướng sang Độc Cô Thanh Tùng :

- Đại thúc của con xưa nay nhàn hạ thành tánh, hơn nữa trong mười năm qua, công lực bị huỷ diệt tuy được phục hồi, song lại bị giam cầm, khổ sở biết bao, phải nghỉ ngơi một thời gian chứ ! Nếu chấp thuận trách vụ Trưởng Lão hộ Đảnh, chẳng hoá ra Đại thú con phí bỏ chuỗi ngày con lại, suốt đời không được thanh thoi sao ?

Độc Cô Thanh Tùng nhìn đăm đăm Liệt Mã Cuồng Sanh, chàng không tin vì muốn nhàn hạ mà đại thúc chàng chưa chịu chấp nhận vai trò Trưởng Lão bên cạnh Võ Lâm Thánh Tôn. Chàng hoài nghi có một lý do gì khác biệt, lý do đó. Đại thú chàng dấu diếm, mà có lẽ mẹ chàng cũng biết nhưng dấu diếm luôn.

Liệt Mã Cuồng Sanh tránh ánh mắt soi mói của chàng, điều đó càng làm cho Độc Cô Thanh Tùng nghi ngờ hơn nữa.

Chợt, Bích Nhi kêu to lên :

- Xem kìa ! Ai ở trên đỉnh núi đó ?

Độc Cô Thanh Tùng ngẩng nhìn một lúc, đoạn thốt :

- Chính Nga My Lão tiên bối, người đã cứu Mẹ và Đại thúc đó !

Chàng hừ lạnh :

- Lão yêu phụ phen này có chạy đằng trời cũng không thoát nổi ?

Thoáng chốc, bên cạnh Nga My lão nhân hiện ra một bóng người cao lớn. Độc Cô Thanh Tùng nhận ngay chính là Vạn Cực Thiên Tôn.

Chàng phỏng đoán :

- Có Vạn Cực Thiên Tôn bên cạnh Nga My lão nhân, Vạn Cực Lão Nữ đã chết rồi cũng nên !

Vừa lúc đó, Vạn Cực Lão Nữ từ hang động chạy bay lên đỉnh, phía sau, có Địa Tướng, Công Chúa và Lục Vũ Lệnh Chủ đuổi theo gấp. Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn cũng chạy theo, nhưng cách xa xa.

Phía sau, năm người đuổi theo ào ạt như bão tố, phía trước Nga My lão nhân đứng chắn như vách sắt tường đồng, Vạn Cực Lão Nữ rõ cơ nguy. Biết không còn làm sao thoát được, đành quỳ xuống trước mặt lão nhân.

Năm người chạy tới, bao quanh Vạn Cực Lão Nữ.

Độc Cô Thanh Tùng day qua Kim Xoa Giáo Chủ :

- Mình đi thôi mẹ ạ ! Lên đây xem sao !

Kim Xoa Giáo Chủ gật đầu, đoạn cùng Liệt Mã Cuồng Sanh, Bình Nhi đi theo Độc Cô Thanh Tùng, tiến lên đỉnh núi.

Khi họ đến nơi, Vạn Cực Thiên Tôn đã quỳ xuống bên cạnh Vạn Cực Lão Nữ, còn Địa Tướng, Công Chúa, Lục Vũ Lệnh Chủ, Huyết Bút Tú Tài và Thất Phủ Khai Đơn trừng mắt nhìn Vạn Cực Lão Nữ, ánh mắt rực lửa căm hờn.

Độc Cô Thanh Tùng, Kim Xoa Giáo Chủ cùng Liệt Mã Cuồng Sanh và Bích Nhi đứng ngoài xa năm trượng.

Ngay My lão nhân nhắm nghiền đôi mắt, trầm tư. Chừng như lão nhân có vẻ khó khăn, không biết phải phán định như thế nào cho thích đáng trong trường hợp này.

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng nảy sinh một ý niệm.

Chàng trầm nghĩ :

“Vạn Cực Thiên Tôn có lòng cải tà quy chánh, chính là lúc phải làm sao cho lão cảm phục mà không biến cải lòng thành. Vạn Cực Lão Nữ dù có tội giết hại mẹ lão song bà đối với lão có công ơn dưỡng dục, nếu Lão Nữ có bề gì, tránh sao lão không thương tâm !”

Chàng bước tới, lạy Nga My lão nhân một lạy đoạn thốt :

- Lão tiên bối chưa nhất quyết xử trí làm sao ? Xin tiên bối nhường cho tôi chủ trương việc này !...

Địa Tướng cao giọng :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người hãy nhìn xem quanh đây, có ai không là bậc trưởng thượng của người ? Người có tư cách gì đòi đóng vai chủ động trước chúng ta chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng chưa kịp đáp, Nga My lão nhân đã cười thốt :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Tương lai người sẽ là một vĩ Võ Lâm Thánh Tôn, tất cả mọi người đều quy phục, người có đủ tư cách chủ xử việc này, ta giao cho người trọn quyền hành động.

Địa Tướng sôi giận :

- Tiểu tử ! Nếu người không buông tha yêu nữ ta sẽ chẳng dung người !

Vạn Cực Thiên Tôn chấp giọng van cầu :

- Xin Độc Cô đại hiệp rộng dung bà ấy, tại hạ cảm kích ân trọng muôn đời !

Lục Vũ Lệnh Chủ hét lên :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Yêu nữ làm cho bọn ta thiên ma bách chiết, bọn ta suýt chết đi sống lại mấy phen, người không thể tự tiện phóng thích một người vô cùng tàn ác như thế !

Bất thành linh Công Chúa nhào người tới, đưa bàn tay ấn lên lưng Vạn Cực Lão Nữ mất bà hương sang Độc Cô Thanh Tùng.

- Người muốn chủ xử việc này, ta tạm thời thay người chấp pháp. Yêu nữ bày kế độc, hãm hại chồng ta, nếu ta không tự tay hạ sát yêu nữ bao thù, thì suốt đời ta ân hận mãi, đến chết không nhắm mắt được.

Trong tình huống đó, Độc Cô Thanh Tùng bối rối vô cùng, chàng thâm kêu khổ, vẻ khó khăn hiện rõ lên nét mặt.

Kim Xoa Giáo Chủ và Liệt Mã Cuồng Đanh cũng ái ngại thay cho chàng. Dù ai có tâm cơ linh mẫn đến đâu, cũng không thể tìm nhanh một giải pháp thích đáng.

Đầu óc Độc Cô Thanh Tùng quay cuồng với muôn ngàn ý niệm phức tạp mâu thuẫn.

Địa Tướng, Vạn Cực Thiên Tôn, Công Chúa, Lục Vũ Lệnh Chủ bắn tinh quang sáng ngời chiếu thẳng vào chàng, chờ xem chàng hành động như thế nào.

Đột nhiên, chàng nghiêm sắc mặt, cao giọng thốt !

- Cha tôi, Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Độc Cô Phong, chết vì cực hình đoạn lìa tứ chi, phụ cừ sâu như biển, cao như núi, có lẽ nào tôi không báo phục hay sao ?

Nga My lão nhân thoáng biến sắc.

Độc Cô Thanh Tùng sụp lạy công chúa một lạy rồi tiếp :

- Tiền bối là Kim Chi Ngọc Diệp, giết bà ta không sợ dơ tay sao ? Nên để cho tôi hành quyết bà ta là phải hơn !

Công Chúa không thể tranh giành được với chàng, bởi thực sự không phải do chính bà chế phục được Vạn Cực Lão Nữ. Hơn nữa Nga My lão nhân giao cho chàng xử tội Lão Nữ, nếu bà tranh giành, chẳng hoá ra nhỏ nhen, và rất có thể Nga My lão nhân bất mãn mà phiền trách bà, bà sẽ ăn làm sao nói làm sao ?

Công chú bắt buộc rút tay về, buông lỏng :

- Được rồi ! Ta trao trả yêu nữ cho người đó !

Độc Cô Thanh Tùng thở phào, chàng cao giọng như tuyên án :

- Vạn Cực Lão Nữ tâm cơ hiểm độc, hành vi tàn nhẫn, dù chết cũng chưa đền bù tội ác...

Nhanh như chớp, không đợi dứt câu chàng xuất thủ điểm vào tám yếu huyệt trên người Vạn Cực Lão Nữ.

Vạn Cực Lão Nữ rú lên một tiếng thê thảm, cất giọng oán hờn :

- Tiểu tử ! Người tàn độc lắm ! Tại sao người không giết chết ta đi ? Người nào huỷ diệt công lực tu vi của ta ? Người làm thế còn khổ cho ta hơn là được chết ngay ?

Độc Cô Thanh Tùng nghiêm sắc mặt :

- Nghĩ vì người có công nuôi dưỡng sư huynh Vạn Cực Thiên Tôn, ta tha tội chết cho người. Còn như tội ác của người quá nặng, ta không thể vì tình riêng mà tha tội cho người được. Hiện tại, người đã trở thành một lão bà tầm thường, người hãy ăn năn sám hối may ra còn hưởng được chuỗi ngày tàn trong thanh nhàn dật lạc, nếu còn manh tâm tàn độc, chẳng những không làm gì được ai mà còn khiến cho trời hờn đất oán, khó được thiện chung đâu ! Người đi đi !

Chàng đảo bộ bước nhanh tới đứng trước mặt Vạn Cực Lão Nữ như để che chở cho bà ta, phòng các nười kia bất bình xuất thủ hạ bà đột ngột, đoạn gọi Vạn Cực Thiên Tôn :

- Sư huynh có ý muốn báo đáp công ơn bà ấy dưỡng dục nên người, sao không đưa bà ta rời khỏi nơi đây đi ? Về phần sư huynh nếu ngày sau có thật tâm

khuôn phò chánh nghĩa võ lâm, xin hãy đến Huỳnh Sơn, cạnh Phi Long Tuyền gọi tên tôi ba lượt, tôi sẽ nghinh tiếp sư huynh !

Nga My lão nhân hết sức hài lòng về cách xử sự của Độc Cô Thanh Tùng, bật cười ha hả :

- Phải lắm đó ! Người giải quyết như vậy rất hợp ý ta !

Địa Tướng cùng Công Chúa đồng thời rít lên :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người phóng thích yêu nữ ?

Độc Cô Thanh Tùng điềm nhiên đáp :

- Tôi đã phế bỏ võ công của bà ấy rồi, hướng chi bà ấy còn sống được mấy năm nữa mà thôi.

Cả hai hét lên :

- Vô lý ! người phải hạ sát yêu nữ này ngay ! Không thể để cho yêu nữ này sống thêm một ngày nào nữa, đừng nói là mấy năm. Vạn Cực Thiên Tôn cúi rạp mình vái tạ Độc Cô Thanh Tùng :

- Ân sâu đức trọng của đại hiệp, tại hạ xin ngi nhớ mãi mãi !

Độc Cô Thanh Tùng điểm một nụ cười :

- Suy huynh cứ đi ! Nơi đây không nên ở lâu !

Chàng day lại Địa Tướng và Công Chúa :

- Nếu hai vị tiền bối thấy tôi làm thế không phải, xin chờ đến lúc hội tề tại Thỉ Tỉn Phong, lúc đó tôi sẵn sàng nghe các vị luận tội.

Chàng cúi lạy Địa Tướng, Công Chúa, mỗi người một lạy, đoạn trở qua Nga My lão nhân, chàng cũng lạy một lạy rồi thoát :

- Khi các việc xong xuôi rồi, văn bối sẽ vâng lời vàng ngọc của lão nhân, quyết không phụ ơn thành toàn !

Nga My Lão Nhân tay xoa nhẹ lên đầu chàng :

- Chắc người không quên nhà Cát Thiên Tuế tại Kim Lăng chứ ? Nếu gặp việc gì khó xử, cứ đến đấy tìm ta !

Thoát xong, lão nhân phất ống tay áo, hoá gió bay đi.

Công Chúa và Địa Tướng vừa giận lão nhân, vừa giận Độc Cô Thanh Tùng, song giận mà làm gì ?

Giận lão nhân cũng chẳng làm gì được lão, mà giận Độc Cô cũng phải chờ đến ngày ước hội tại Thỉ Tín Phong.

Cả hai trừng mắt nhìn chàng gần giọng :

- Thử xem người sẽ nói gì với bọn ta tại Thỉ Tín Phong ngày đó !

Độc Cô Thanh Tùng khổ sở vô cùng :

- Các vị cứ mắng ! Mắng càng nặng, tội càng nhẹ đau khổ !

Công chúa và Địa Tướng phát cánh tay áo, quay mình đi không buồn nhìn chàng nữa mắt.

Cả hai đi rồi Độc Cô Thanh Tùng cùng Mẹ, Dì, và các vị thúc bá đàm đạo một lúc, sau đó tất cả kéo nhau đến huyện thành tìm khách sạn nghỉ đêm.

Đáng sớm hôm sau, dùng điểm tâm xong rồi, tất cả lên đường thẳng đến Huỳnh Sơn.

Hai hôm sau họ tới nơi. Họ chia nhau nhóm nào phải đến Thỉ Tín Phong, nhóm nào đến Phi Long Tuyền vào Biệt Cung Quỷ Phủ.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -